

KANSAINVÄLINEN YHTEISTOIMINTA METSÄNTUTKIMUKSEN ALALLA

EINO SAARI

SUMMARY:
INTERNATIONAL CO-OPERATION IN FOREST RESEARCH WORK

Kansainvälisen yhteistoiminnan tarve ja edut on metsäntutkimuksessa tunnettu jo kauan. Niin varhain kuin 1872 Saksan eri valtioiden metsäntutkimuslaitokset eli metsäkoelaitokset, niin kuin siihen aikaan ja vielä kauan sen jälkeenkin sanottiin, perustivat yhteisen järjestön: »Verein forstlicher Versuchsanstalten».

1800-luvun viimeinen vuosikymmen laajensi tätä toimintaa. Wienissä pidettiin v. 1890 kansainvälinen maa- ja metsätalouskongressi. Siinä esitettiin ajatus Euroopan maiden maa- ja metsätalouden koetoimintaa varten perustettavasta keskusjärjestöstä. Näin kylvetty siemen osoittautui elinkelpoiseksi. Saksan metsäkoelaitosten yhdistyksen kokouksessa Eberswaldessa v. 1892 perustettiin metsäkoelaitosten kansainvälinen liitto. Sen kansainvälisyys oli aluksi kylläkin suppea, sillä perustamistilaisuudessa siihen liittyivät vain Saksan, Itävallan ja Sveitsin metsäkoelaitokset.

Liiton ensimmäisen kongressin paikkana oli Mariabrunn — Wien v. 1893. Sen jälkeen pidettiin kongresseja 3—4 vuoden väliajoin, v. 1910 viimeinen kongressi ennen ensimmäistä maailman sotaa. Jäseniä tuli vähitellen lisää useista maista, niin että viimeksi mainittuun tilaisuuteen osallistui jo 18 maata, Euroopan ulkopuolelta Kanada, Yhdysvallat, ja Japani. Suomesta ei kongressien selostuksissa v:een 1910 mennessä näy mainintaa, eikä suomalaisten nimiä näy osanottajien luetteloissa. Ruotsi, Norja ja Tanska ovat kukin olleet mukana ainakin jossakin kongressissa.

Sota keskeytti liiton hyvään alkuun päässeen työn pitkäksi ajaksi. Seuraava kongressi saatiin koolle vasta v. 1929, tällä kertaa Tukholmaan. Liitto organisoitiin uudelleen, ja sille vahvistettiin uudet säännöt. Nimikin muutettiin Metsäntutkimusjärjestöjen kansainväliseksi liitoksi (englanniksi *International Union of Forest Research Organizations*). Englantilaisesta nimestä on sittemmin syntynyt lyhennysmerkintä IUFRO, jota muotoa nykyään yleisesti käytetään. Lyhyden vuoksi se esiintyy tästä alkaen tässäkin esityksessä.

Merkittävänä uudistuksena oli, että liitolle perustettiin pysyvä pääsihteeri, toimipaikkana Tukholma.

Tukholman kongressissa Suomi oli mukana 8 miehen voimalla. Siitä alkaen Suomen metsätutkimuslaitokset ja järjestöt ovat osallistuneet kaikkiin kongresseihin, joita on pidetty seuraavasti: 1936 (Budapest), 1948 (Zürich), 1953 (Rooma), 1956 (Oxford), 1961 (Wien), 1967 (München). Seuraava on päätetty sijoittaa Yhdysvaltoihin Floridaan, keskuspaikkana Gainesville.

Kuten tästä sarjasta näkyy, toinen maailmansota aiheutti 12 vuoden tauon kongressien sarjaan. Sodan jälkeen syntyi uhka liiton toiminnan lopettamisesta.

V. 1945 perustettiin Kanadassa Y.K:n Elintarvike- ja maatalousjärjestö, joka tunnetaan yleisesti lyhennysmerkillä FAO (Food and Agriculture Organization of the United Nations) ja jota käsitellään jäljempänä enemmän. Sen konferenssissa Kööpenhaminassa v. 1946 tehtiin esitys IUFRO:n lakkauttamisesta ja metsätutkimuksen kansainvälisen yhteistoiminnan keskittämisestä FAO:n päätoimistoon. Tämä ehdotus ei kuitenkaan johtanut sellaiseen päätökseen, ja IUFRO pääsi jatkamaan toimintaansa. Zürichin kongressissa v. 1948 IUFRO:n säännöt uusittiin, ja samalla hyväksyttiin sopimus IUFRO:n ja FAO:n yhteistoiminnasta.

Nykyiset liiton säännöt on hyväksytty v. 1961. Niiden mukaan liitto kokoontuu muutamien vuosien väliajoin kongresseihin, joilla ei kuitenkaan ole päättänytvaltaa. Niiden aikana järjestetään esitelmää, kokouksia ja retkeilyjä. Liiton ylin elin on kongressien aikana kokoontuva kansainvälinen neuvosto (International Council). Kukin maa, josta on jäseniä, saa nimittää siihen yhden edustajan. Tämä neuvosto valitsee kussakin kongressissa liiton presidentin ja varapresidentin sekä hallituksen eli pysyvän komitean (Permanent Committee). Viimeksi mainittu kokoontuu yleensä vuosittain. Pysyvää sihteeristöä liitolla ei ole eikä pysyvää keskustuomistoa. Presidentti ja hänen sihteerinsä pitävät yhteyttä liiton hallinnon eri elimiin.

Tutkimustoimintaa varten liitossa on 12 jaostoa (Sections), jotka edustavat metsätieteen eri aloja. Kunkin jaoston yhdysmiehenä on kansainvälisen neuvoston valitsema johtaja. Jaoston jäseneksi voi ilmoittautua jäsenlaitoksen tai -järjestön tutkija. Jaostot voivat asettaa tiettyjen erityisselvittelyjen laatimista varten työryhmiä, joiden esitykset aikanaan joutuvat jaostojen istuntoihin.

IUFRO:n varsinaisia jäseniä eivät kuitenkaan ole henkilöt, vaan tutkimuslaitokset ja -järjestöt. Suomesta ovat jäseninä: Metsätutkimuslaitos, Suomen Metsätieteellinen Seura, Helsingin Yliopiston metsälaitokset, Valtion Teknillinen Tutkimuslaitos, Metsänjalostussäätiö, Suomen Luonnonvarain Tutkimussäätiö.

Jäsenistö ulottuu nykyään laajana kaikkiin maanosiin. V:n 1967 kongressin aikana jäsenlaitoksia ja -järjestöjä oli 176.

IUFRO:n pysyvän komitean ja laajan komitean jäseninä ovat toimineet seuraavat suomalaiset: A. K. Cajander, valittu kunniapresidentiksi 1936, Erik Lönnroth presidenttinä 1936—48, Yrjö Ilvessalo kasvun ja tuotoksen tutkimuksen jaoston johtajana toisen maailman sodan jälkeen v:een 1956, Eino Saari bibliografian ja terminologian jaoston johtajana toisen maailman sodan jälkeen v:een 1967.

IUFRO:n tehtävänä sääntöjen mukaan on ensinnäkin tutkijain ja laitosten välisen kansainvälisen kosketuksen ja yhteistoiminnan kaikinpuolinen edistäminen. Erityisesti mainitaan säännöissä yhdenmukaisen terminologian ja yhdenmukaisten tutkimusmenetelmien kehittäminen, kansainvälisen metsäbibliografian luominen ja kehittäminen, yhteistoiminta muiden kansainvälisten järjestöjen, erityisesti FAO:n kanssa, yhteisten tutkimusten järjestäminen kansainvälisessä mittakaavassa.

IUFRO:n ohjelmassa kauimmin pysyneistä hankkeista mainittakoon kansainvälisen metsäbibliografian järjestäminen ja myöhemmin sen ohjaaminen. Sitä varten perustettiin jo v. 1903 erityinen komitea. Toisen maailmansodan jälkeen siitä muodostettiin FAO:n ja IUFRO:n yhteinen pysyvä elin, jonka puheenjohtajana v:een 1968 saakka on ollut Eino Saari. Komitean kanssa kiinteässä yhteistyössä toimii Oxfordissa Englannissa sijaitseva kansainvälisen metsätoimisto sekä Reinbekissa lähellä Hampuria sijaitseva Länsi-Saksan liittohallituksen metsä- ja puutalouden tutkimuskeskus. Kumpikin julkaisee juoksevasti maailman metsäkirjallisuuden korttimuotoista luetteloa sekä valikoivaa selostavaa aikakauslehden muotoista bibliografiaa. Komitea tutkii nykyään tietokoneiden käyttöä bibliografiaan. — Edellä mainittu FAO:n ja IUFRO:n yhteinen metsäbibliografian ja metsäterminologian komitea sai FAO:lta tehtäväkseen myös monikielisen metsäterminologian laatimisen. Komitean nimikin muutettiin metsäbibliografian ja metsäterminologian komiteaksi. Tämä työ on edistynyt niin pitkälle, että tänä vuonna — 1969 — valmistuu englannin kielen perusterminologia. Järjestelmä on siten suunniteltu, että siihen voidaan liittää mikä kieli tahansa.

Paitsi tällaisia metsätieteisiin yhteisesti liittyviä töitä IUFRO:n toimesta on voitu melkoisessa määrässä yhtenäistää tutkimusmenetelmiä monilla aloilla. Usein käsiteltyjä aiheita tässä suhteessa ovat olleet etenkin puunmittausmenetelmät, kasvu- ja tuotostaulukoiden laadinta, provenienssiongelmat, maatieteen kysymykset, m.m. maan luokitus.

IUFRO käsittää kaikki metsätieteen alat, vaikka se pitkälle toisen maailman sodan jälkeen rajoittui ensi sijassa niihin metsätieteisiin, jotka nojautuvat luonnontieteisiin ja matematiikkaan. Taloustieteet tulivat muiden veroisina mukaan vasta 1950-luvulla. Erilaisia käsityksiä on esiintynyt puuteknologian ja metsäteollisuuden kuulumisesta IUFRO:n toimialaan.

Ajoittain ovat puuteknologian ja metsäteollisuuden tekniikan tutkijat pyrkineet keskittymään erillisiin järjestöihin, joista mainittakoon esim. Kansainvälinen puun tutkijain yhdistys (International Wood Research Society) sekä puuanatomian erityisjärjestö. Nykyään IUFRO:n tutkimusjaosto 41 käsittää sekä puuteknologian että metsäteollisuuden tekniikan, ja tämän alan tutkijain yhteistyö on IUFRO:n piirissä laajaa.

Ilmeisenä heikkoutena IUFRO:n toiminnassa on, ettei sillä ole pysyvää keskustuomistoa, puhumattakaan omista tutkimuslaitoksista. Sen rahavaratkin ovat niin niukat, etteivät ne riitä varsinaiseen tutkimustyöhön. Jaostojenkin

toiminta on hidasta ja vaivalloista. Niiden työryhmät ovat kuitenkin saaneet aikaan erinäisiä selvityksiä käsitteistä ja menetelmistä sekä yhdistelmiä tuloksista. Nekin ovat yleensä vaatineet paljon aikaa, koska työryhmät eivät pysty kokoontumaan kuin harvoin. Kaiken lisäksi tieteen moninaistuminen ja metsätieteen eri alojen lähestyessä vastaavia yleistieteitä (kasvitiedettä, maantiedettä, biologiaa, eläintiedettä, tilastotiedettä, taloustieteitä, ilmakehätiedettä yms.) syntyy yhä uusia erityisalajoja, jotka pyrkivät saamaan oman erityisen yksikkönsä IUFRO:ssa. Sen uudelleen organisoimisen tarvetta tutkitaan parasta aikaa, ja ilmeisesti muutoksia nykyiseen järjestelmään on odotettavissa.

Edellä jo mainittiin, että v. 1945 perustettiin Kanadassa *Y.K:n Elintarvike- ja maatalousjärjestö*, josta yleisesti käytetään lyhennysnimeä FAO. Se on yksi Y.K:n n.s. erityisjärjestöjä. Sellaisena se niin kuin Y.K:kin on jäsenhallitusten yhteistoimintaelin. FAO:n toimialaan kuuluvat maatalous, metsätalous, kalastus ja kotitalous.

Aluksi se rajoittui mainittujen alojen tilan, kulloisenkin tilanteen ja kehityksen selvityksiin sekä jäsenhallituksille tehtäviin suosituksiin. Sen jälkeen kun multilateraalinen kehitysapu 1950-luvun alussa lähti käyntiin, on FAO:sta tullut merkittävä kehitysapuhankkeiden suunnittelija ja toimeenpanija kehitysmaissa.

Vaikka eräät piirit FAO:n alkuaikoina suunnittelivatkin siitä myös sen toimialojen kansainvälisen tieteellisen toiminnan johtavaa keskustelintä, ei lähdetty sille tielle. Tästä huolimatta FAO on joutunut suorittamaan ja asiantuntijoita käyttäen suorittamaan huomattavia kansainvälisiä tutkimustöitä, joita se on katsonut tarvitsevansa.

FAO:ssa on metsätaloutta ja metsäteollisuutta varten erityinen osasto, jonka johtajana suurimman osan 1960-lukua on ollut suomalainen N. A. Osara. Tästä osastosta on muodostunut pysyvä metsätalouden ja metsäteollisuuden yleinen kansainvälinen keskus. Sellaisen laitoksen tarve oli jo ennen FAO:n perustamista puheena usein metsämiesten kansainvälisissä tilaisuuksissa, ja pari laitosta perustettiin sitä varten 1920- ja 1930-luvuilla. Niistä jäljempänä enemmän.

Koska IUFRO rakenteensa ja rahoituksensa niukkuuden takia ei pysty kohtuullisessa ajassa suorittamaan suuria kansainvälisiä selvityksiä, jonkalaisia FAO:n metsätalouden ja metsäteollisuuden osasto on välttämättä tarvinnut, FAO on itse joutunut suorittamaan tai organisoimaan ja kustantamaan joukon tärkeitä ja mittavia tutkimusluontoisia selvityksiä näilläkin aloilla. Tunnetuimmat niistä kulkevat Timber Trend Studies nimisinä. Ne ovat suurisuuntaisia metsätalouden ja metsäteollisuuden kehityksen ennusteita.

On vielä syytä mainita, että useissa maissa on kehitysapuhankkeisiin kuulunut korkeimman metsäopetuksen ja metsäntutkimuslaitosten suunnittelu ja alkuun pano.

Tieteellisesti tärkeitä ovat olleet myös useat FAO:n yksinään tai yhdessä muitten järjestöjen m.m. IUFRO:n ja jonkin jäsenhallituksen kanssa toimeen-

panemat *tieteelliset kongressit*. Niistä mainittakoon metsäpuiden jalostustoiminnan kansainvälinen neuvottelutilaisuus Tukholmassa v. 1963 sekä metsäpuiden kansainvälisesti vaarallisia tauteja ja tuhohyönteisiä käsitellyt symposiumi Oxfordissa v. 1964.

Eräät muutkin Y.K:n erityisjärjestöt sekä Y.K:n omat elimet ovat joutuneet suorittamaan tutkimusluontoisia selvityksiä ja hankkimaan tutkimukselle arvokasta aineistoa metsätalouden ja metsäteollisuuden aloilla. Erityisesti on syytä mainita *Kansainvälinen Työjärjestö* (ILO), jonka alana ovat työntekijäin olot ja joka on osoittanut kiinteätä harrastusta metsätalouden työtekniikkaan ja työväen koulutukseen. Näissä asioissa ILO toimii yhteistyössä FAO:n ja Y.K:n Euroopan komission kanssa. Vallankin metsäekonomian kannalta arvokkaaksi on muodostunut se juoksevasti saatava tilasto ja ne selvitykset, joita FAO:n ja Y.K:n Euroopan toimiston yhteinen puutavaratoimisto hoitaa, johtajanaan nykyään suomalainen Eero Kalkkinen.

Vaikka yleisluontoiset *kansainväliset metsäkongressit* eivät olekaan tarkoitettut varsinaisiksi tieteellisiksi suurkatselmuksiksi, niillä on kuitenkin ollut stimuloiva vaikutus myös metsäntutkimukseen. Kun näissä tilaisuuksissa on yleensä ollut osanottajina lukuisasti tutkijoitakin, ovat ne tarjonneet oivallisen tilaisuuden henkilökohtaiseen kosketukseen. Esitelmät, keskustelut ja suositukset ovat usein joko olleet tieteellislunontaisia tai sivunneet tieteellisiä kysymyksiä. Retkeilyt ovat olleet hedelmällisen keskustelun ja hedelmällisten kokemusten antajia.

Yleisiä kansainvälisiä metsäkongresseja on järjestetty jo viime vuosisadalla. Wienissä oli v. 1873 maatalous- ja metsämiesten (Land- und Forstwirthe) kansainvälinen kongressi, jota sen aikaiset metsätaloudelliset aikakauslehdet sanovat ensimmäiseksi. Edellä on jo mainittu Wienin v:n 1890 kansainvälinen maa- ja metsätalouskongressi, joka oli lähtökohtana IUFRO:n syntymiselle. Laajoja ja merkittäviä näyttävät asiakirjoista päätelleen olleen m.m. ne suuret kansainväliset metsäkongressit, jotka pidettiin Pariisissa v. 1900 ja 1913. Viimeksi mainitussa metsien moninaiskäyttö oli saanut erityisen osastonsa.

Ensimmäisen maailman sodan jälkeiseltä ajalta voisi luetella suuren joukon erilaisia kansainvälisiä metsäalan kongresseja, joista toisilla on ollut huomattavan laaja yleisohjelma, toiset ovat keskittyneet suppeaan erityisalaan. Vallankin Keski-Euroopassa on järjestetty lukuisia puutavarakongresseja.

Suomen kannalta merkittävimpiä ovat olleet ne suuret yleisohjelmaiset tilaisuudet, joista on alettu käyttää nimeä maailman metsäkongressi. Ensimmäisen maailman sodan jälkeen oli Roomassa v. 1926 tällainen tilaisuus. Se lienee ollut ensimmäinen suuri yleismetsäkongressi, johon Suomi osallistui. En ole sattunut näkemään vanhempien kongressien osanottajien luettelossa suomalaisia. Tämän osallistumisen aloitteen tekijä ja Suomen osanottajien johtaja oli A. K. Cajander. Häntä voidaan pitää sinä meikäläisenä, joka johti Suomen yleismetsätaloudellisiin ja metsätieteellisiin kansainvälisiin yhteistoimintajärjestöihin.

Tämä Rooman kongressi otti asiakirjoihinsa merkinnän: ensimmäinen kansainvälinen metsäkongressi, joka merkintä, niin kuin edellä sanotusta selviää, oli vallan väärä. Selitys lieene siinä, että Italiassa siihen aikaan aloitettiin kokonaan uusi ajanlasku vuodesta 1. Jostakin syystä tämä metsäkongressin virheellinen järjestysnumero on säilynyt, ja muut saman sarjan yleismetsäkongressit on numeroitu sen mukaisesti: toinen, kolmas jne.

V. 1936 järjestettiin Budapestiin seuraava yleisohjelmainen kansainvälinen metsäkongressi, joka sai järjestysnumeronsa: toinen. Siinäkin Suomi oli A. K. Cajanderin johdolla voimakkaasti edustettuna. Seuraava tämän sarjan kongressi päätettiin pitää Suomessa v. 1940. Siitä oli kuitenkin sodan takia luovuttava.

Kun FAO aloitti toimintansa tuli tavaksi käsitellä maailman metsäkongressien paikkaa ja aikaa sen piirissä, ja FAO on osallistunut myös näiden kongressien järjestelyyn, vaikka kunkin kongressin isäntämaa lähinnä vastaa asiasta.

Tällä tavalla toisen maailman sodan jälkeinen ensimmäinen suuri yleinen metsäkongressi uskottiin FAO:n yleiskonferenssissa Suomelle, ja se pidettiin Helsingissä v. 1949. Se sai viralliseksi nimekseen III maailman metsäkongressi. Seuraava, siis IV, oli v. 1954 Dehra Dunissa Intiassa. Sitä seuraava, siis V, pidettiin v. 1960 Seattlessa Yhdysvalloissa, ja sen jälkeinen järjestyksessä VI v. 1966 Madridissa. Suomi on osallistunut näihin kaikkiin.

Kaksi viimeksi mainittua (Seattlen ja Madridin) ovat muodostuneet osanottajamääränsä ja ohjelmansa puolesta kovin laajoiksi. Seattlessa oli 65 maasta varsinaisia jäseniä n. 1 500, ja Madridissa oli osanottajia 85 maasta. Näin suuret tilaisuudet tuottavat jo melkoisia järjestelyvaikeuksia ja vaativat isäntämaalta huomattavia kustannuksia. Sen lisäksi asiain käsittely vaikeutuu, asiantuntijain näkökohtien esittäminen ja pohtiminen käy hankalaksi, tärkeisiinkin asioihin varattavaksi mahdollinen aika muodostuu niukaksi, henkilökohtaisetkin kosketukset vaikeutuvat jne. Näistä syistä on alettu pohtia keinoja tämän laatuisten tilaisuuksien tehostamiseksi, esim. ohjelmien keskittämällä, osanottajamäärän rajoittamisella tai muilla toimenpiteillä.

Maailman metsäkongresseilla ei ole päätävävaltaa muuta kuin kongressin sisäisissä asioissa. Vaikka niihin eri maiden hallitukset tavallisesti lähettävät myös virallisen valtuuskunnan, ei kongressi kuitenkaan voi tehdä hallituksia sitovia päätöksiä. Se ei muodollisestikaan kävisi päinsä tähän astisiin järjestyliin, koska kongressi on avoin muillekin osanottajille kuin hallitusten valtuuskunnille. Kongressit laativat usein suosituksia hallituksille, kansainvälisille ja kansallisille laitoksille ja järjestöille, etenkin FAO:lle. Niiden joukossa usein on myös metsäntutkimukseen kohdistuvia suosituksia.

Ennen FAO:n perustamista todettiin suurissa metsäkongresseissa, jotka eivät olleet minkään kiinteän järjestön tai laitoksen toimesta pidettyjä, että suosituksilla ja päätöksillä useimmiten oli varsin vähäinen vaikutus, koska mikään elin ei niitä johtanut edelleen kongressien väliaikoina. Tästä syystä jo varhain pohdittiin pysyvän kansainvälisen metsäasiain keskuksen tarpeellisuutta.

Roomassa pidetyn maailman metsäkongressin aloitteesta lisättiin Roomaan

jo v. 1905 perustettuun Kansainväliseen Maatalousinstituuttiin pysyvä metsäosasto. Sen sekä henkilö- että rahavarat olivat kuitenkin vaatimattomia, joten ei tuloksiakaan paljoa ollut. Kuitenkin syntyi sen toimesta eräitä tutkimusluontoisia selvityksiä muutamien maiden metsäoloista.

Budapestin metsäkongressissa v. 1936 päätettiin perustaa Kansainvälinen Metsätaloustieteiden komitea (Comité International de Sylviculture). Sen perustava kokous oli v. 1937, ja siinä oli Suomenkin hallituksen edustaja mukana. Sääntöjensä mukaan komitea kuului Kansainvälisen Maatalousinstituutin piiriin. Sen keskuspaikaksi päätettiin Berliini. Komitean tehtävänä oli suunnitella ja järjestää kansainväliset metsäkongressit, huolehtia niiden väliaikoina niiden suosituksista ja päätöksistä sekä koordinoita kansainvälinen toiminta metsäasioissa. Komitean työtä varten perustettiin Berliiniin toimisto, joka käytti nimeä Kansainvälinen Metsäkeskus (ranskalainen muoto: Centre International de Sylviculture) ja aloitti toimintansa v. 1939 vähän ennen toisen maailman sodan puhkeamista. Organisatorinen yhteys Rooman Kansainväliseen Maatalousinstituuttiin säilyi ainakin muodollisesti. Yleispoliittinen tilanne oli kuitenkin siihen aikaan jo niin kireä, että tähän uuteen järjestöön liittyi varsin vähän hallituksia jäseniksi. Suomi kuului niihin. Keskus toimi kuitenkin muutamia vuosia taitavan johdon alaisena, ja sen julkaisuilla on tieteellistäkin merkitystä, vaikka tutkimustoiminta ei varsinaisesti sille kuulunutkaan. Säännöissä nimen omaan mainittiin, että tämä uusi elin ei kajoa IUFRO:n toimintaan.

Kansainvälinen Metsäkeskus julkaisi vv. 1939—44 Intersylva nimistä hyvin toimitettua aikakauskirjaa, joka m.m. selostaen seurasi tutkimustoiminnan kehitystä ja julkaisi jatkuvaa selostavaa kirjallisuusosastoa. Tämä keskus aloitti myös kansainvälisen metsäbibliografian keräämisen ja painatuksen, ja se sai julkaisuuteen siitä kaksi vuosikertaa: 1941 ja 1942. Erityisesti tutkimustyön kannalta se oli arvokas aloite. Tätä asiaahan oli IUFRO:n piirissä pohdittu jo vuosisadan alusta lähtien, niin kuin edellä on mainittu, mutta tyydyttävään järjestelmään ei siihen mennessä ollut sillä taholla päästy.

Berliinin Kansainvälisen Metsäkeskuksen toiminta keskeytyi v. 1944. FAO:n konferenssi päätti v. 1946 Kööpenhaminassa lopettaa sen toiminnan ja yhdistää sen omaisuuden omaan keskuksensa. Samanlainen päätös tehtiin samassa tilaisuudessa Rooman Kansainvälisestä Maatalousinstituutista.

Edellä on rajoitettu ensi sijassa sellaisiin järjestyliin, jotka ainakin periaatteessa peittävät metsätalouden koko alan ja joissa ei ole alueellisia rajoituksia. Niiden lisäksi on joukko laitoksia, järjestöjä ja kongressisarjoja, joiden toiminta käsittää vain tietyn aihepiirin tai vain tietyt valtiot tai muun rajoitetun alueen. Muutamia viittauksia sellaisiin instituutioihin on edellä jo tehty.

Alueellisesti rajoitetuista yhteistoiminnan muodoista Suomen kannalta tärkeimmät ovat Pohjoismaiden yhteiset metsätaloudelliset elimet, neuvottelut ja kongressit. Niitä Lauri Heikinheimo esittelee erikseen.

Ensimmäisen maailman sodan jälkeen brittiläisen kansainyhteisön piirissä alkoi varsin vilkas metsätaloudellinen yhteistoiminta. V:sta 1920 alkaen on

pidetty sarja metsäkongresseja, jotka aluksi käyttivät nimeä British Empire Forestry Conference, sittemmin British Commonwealth Forestry Conference ja viimeksi Commonwealth Forestry Conference. Vaikka niitä ei olekaan tarkoitettu tieteellisiksi tilaisuuksiksi, niissä on ollut melkoisesti tieteellisiä esityksiä ja pohdintoja, ja tiedemiehiä on ollut huomattavasti osallistujien joukossa.

1930-luvun lopulla aloitti toimintansa tätä samaa alueiden ryhmää varten perustettu pysyvä metsätaloudellinen keskus Oxfordissa. Se tunnetaan nykyään *Commonwealth Forestry Bureau* nimisenä, ja se kuuluu osana suurempaan maatalouden yhteisnimeä käyttävään järjestelmään: Commonwealth Agricultural Bureaux. Tämän brittiläisen kansainyhteisön metsäkeskuksen tieteellisesti merkittävin saavutus on v. 1939 alkanut maailman metsäkirjallisuutta selostava aikakauslehti *Forestry Abstracts* ja myöhemmin syntynyt juokseva maailman metsäkirjallisuuden korttipainos. Edellä jo mainittiin tämän Oxfordin keskuksen suhteesta FAO:n ja IUFRO:n yhteiseen metsäbibliografian komiteaan, jonka työkeskuksena se on kauan ollut.

POHJOISMAIDEN YHTEISTYÖ METSÄNTUTKIMUKSESSA.

LAURI HEIKINHEIMO

Nordiska skogsarbetsstudiernas råd (NSR, Pohjoismaiden metsätyöntutkimusneuvosto) perustettiin v. 1953, mutta sen nykyiset toimintamuodot vahvistettiin vuonna 1965 Tanskan, Suomen, Norjan ja Ruotsin metsätyöntutkimuksen edustajien kesken tehdyllä sopimuksella. Sen muodostavat:

a) **Neuvosto**, johon kuuluvat Pohjoismaiden kaikki metsätyöntutkimuksia tekevät jäsenorganisatiot. Suomen jäsenet ovat:

- Helsingin yliopiston metsäteknologian laitos.
- Metsähallituksen kehittämisjaosto.
- Metsäntutkimuslaitoksen metsäteknologian tutkimusosasto.
- Suomen puunjalostusteollisuuden metsätyöntutkimusosasto Metsäteho.
- Työtehoseuran metsäosasto.
- Uittoteho.

b) **Työvaliokunta**, johon kuuluu kaksi nimettyä edustajaa kustakin maasta.

Työvaliokunta johtaa toimintaa. Neuvosto järjestää tilaisuuksia yhteydenottoon, tiedotukseen ja neuvoa antavaan keskusteluun toiminnasta.

Tutkimusohjelmien yhdenmukaistamistakin käsittelee siis e.m. työvaliokunta, jossa tulee olla kaksi edustajaa kustakin maasta. Heistä tulee toisen olla valtion laitosten ja toisen yksityisten tai puolivirallisten laitosten edustaja.

Työvaliokunnan tulee koota eri maitten tutkimusohjelmat ja sen tulee pyrkiä tarkoituksenmukaiseen tehtävien jakaantumiseen ja yhdenmukaisuuteen. Työ-

Maininnan ansaitsee myös Pohjoismaiden metsäntutkimuslaitosten johtajien ja tutkijoiden kokoontuminen em. kongressien aikoina. Tämä yhteistyö on v. 1968 ja 1969 muovautunut Ruotsin ja Suomen metsäkorkeakoulujen ja metsäntutkimuslaitosten professorien retkeilyiksi toistensa maihin.

SUMMARY:
INTERNATIONAL CO-OPERATION IN FOREST RESEARCH WORK

EINO SAARI

The German forest experiment stations established an association as long ago as 1872. At an international congress of agriculture and forestry in 1890 it was suggested that more extensive international cooperation between the forest experiment stations of different countries was needed. This idea became a reality in 1892 when the International Union of Forest Experiment Stations was constituted at Eberswalde in Germany. At first only German, Swiss and Austrian institutes joined the Union, but Congress by Congress the number of members slowly grew. In 1910 at Brussels institutes of 18 countries participated. The First World War caused a long interruption.

The first congress after the war was held at Stockholm in 1929 with institutes from 32 countries as participants. The Union was reorganized, new statutes were adopted and the name was changed to the International Union of Forest Research Organizations (IUFRO). From 1939 to 1948 the activity of the Union was again interrupted. Since 1948 congresses have been arranged at 3—5 year intervals, the number of members has steadily grown, and the activity of the sections has been lively. The sections are the actual scientific working bodies; there are now 12 sections, representing different fields of forestry. Individuals belonging to the member institutes collaborate in the sections and working groups. IUFRO is a non-Governmental organization with research institutes — Governmental and private — as members.

The oldest project of the Union is the international forestry bibliography, led by a joint FAO/IUFRO committee that also deals with the multilingual forestry terminology. Other projects include e.g. methods of preparing yield tables, soil classification, provenance experiments, seed problems, thinning, etc. Particular attention has been paid to standardization of research methods.

As IUFRO has no permanent centre and no research institutes of its own, its opportunities for carrying out actual research work are limited. A reorganization is being planned.

In 1945 the Food and Agriculture Organization of the United Nations (FAO) was established, with a division for forestry and forest industries. Its headquarters are in Rome. FAO, being a Governmental organization for international policy in agriculture, fisheries, nutrition, and forestry, and the executive organ of multilateral development help in these fields, is not meant for research work.

It has nevertheless been compelled to carry out a great deal of research work, particularly in projects that have proved impossible or overwhelmingly difficult for other organs. The Timber Trend Studies are the best known of these projects in the field of forestry.

Before FAO there were two world centres for forestry. Since 1926 the International Institute of Agriculture in Rome had a modest forestry office with semi-scientific studies. In 1939 the International Forestry Union — a Governmental organization — was established, with its head office — the International Centre of Forestry — in Berlin. It was meant to be a permanent centre dealing with international forestry cooperation, collaborating with the World Forestry Congresses. The activity of this centre was partly scientific — for example it started a world-wide forestry bibliography which IUFRO had been planning since the beginning of this century. The FAO conference held in 1946 decided to discontinue the work of this centre as well as that in Rome, and their archives were included in FAO.

Although the World Forestry Congresses are meant to be occasions where all kinds of forestry problems can be discussed, they have also stimulated research work. The participants include many research workers, who meet in order to read papers, discuss scientific questions and get acquainted with research men from other countries. The congress held in Rome in 1926 was called the first International Forestry Congress, and since then there have been five more, the latest — the sixth — in Madrid in 1966. These numbers, however, give a wrong idea of the age of this system of congresses. An international congress for agriculture and forestry was held in Vienna as early as 1873, and between this and the congress of 1926 many international forestry congresses with a general programme and many with a restricted programme have been organized.

The British Commonwealth Forestry Conferences, held since 1920 are not scientific conferences but include research items in their wide programmes and are attended not only by field and administration foresters but also by research people. There is a permanent centre at Oxford for Commonwealth forestry. Its special scientific merit is the international forestry bibliography published both in the form of an abstracting journal and as a card catalogue.

A similar international forestry bibliography has been established also in Germany, its seat being now at Reinbek near Hamburg.

INTER-SCANDINAVIAN RESEARCH IN FORESTRY

LAURI HEIKINHEIMO

Nordiska skogsarbetsstudiernas råd, NSR (Council for Inter-Scandinavian Research in Forest Work Science) is the most developed organization in this field. It has only research institute members. It started in 1953 and since then has had meetings and working groups. Among the latter an